

Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): "Αφ'οι μι ν' ἀπουκκουμπίσου, ἀπόστασα Αἰτωλ. "Εχου ἓνα καλ'βάκ' 'ς τ'ν ἄκρ' 'ς τ' ἀμπέλι μ' κί πααίνου κι ἀπουκκουμπάου αὐτόθ. || "Ἀσμ.

Μάννα, κι ἂν ἔρθ' ὁ Κωσταδῆς μὴ δοῦ παραπονᾶσαι, στρώσε του τάβλα νὰ γευτῇ, κλίνη ν' ἀποκκουβίσῃ Κρήτ.

"Ακρίτας ἐπεκκούμπιζεν, ἔναν ὕπνον ἐπῆρεν

Τραπ. 4) Διανυκτερεύω παρὰ τινι ὡς ξένος ἢ ὁδοιπόρος Μῆλ. Πόντ. (Τραπ.): "Ἀσμ.

"Επῆγεν κ' ἐπεκκούμπιζεν 'ς σῆ κυρ' - "Ερῆς τὴν πόρταν

Τραπ.

Β) Μεταφ. 1) Εὐρίσκω καταφύγιον, βοήθειαν, προστασίαν παρὰ τινι πολλαχ. : "Εχω - δὲν ἔχω ποῦ ν' ἀποκκουμπίσω πολλαχ. "Εποκκούμπισεν 'ς τὰ παιδικιά του Κύπρ.

2) "Ελπίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): "Ιγὼ 'ς αὐτὸ τοῦ καλαμπόξ' ἀπουκκουμπάου.

ἀποκλαδεῖν ἢ, (I) "Ἄνδρ. Κέως

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κ λ α δ ε ὡ.

Κλάδος ἀποσπώμενος ἀπὸ τοῦ δένδρου πρὸς φύτευσιν, παρυσπᾶς "Ἄνδρ. Κέως

ἀποκλαδεῖν ἢ, (II) ἀμάρτ. ἀπουκλαδεῖν Στερελλ. (Αἰτωλ.)

"Εκ τοῦ ρ. ἀποκλαδεύω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ἀμπελῶνος, μέχρι τοῦ ὁποίου ἐπερατώθη ἡ κλάδευσις ἔνθ' ἄν.: Πῆρα τ'ν ἀπουκλαδεῖν ποῦ εἶχ' ἀφῆκ' ἱχτεὺς κι πάου τοὺν ἀνήφουρου κλαδεύοντας Αἰτωλ.

ἀποκλάδεμα τό, σύννηθ. ἀποκλάεμα Κάρπ.

"Εκ τοῦ ρ. ἀποκλαδεύω.

1) Τὸ πέρας τοῦ κλαδεύματος, τὸ νὰ τελειώνῃ τις τὸ κλάδευμα σύννηθ. 2) Τὸ ἀποκοπτόμενον κλῆμα Κάρπ.

ἀποκλαδεύω σύννηθ. ἀπουκλαδεύου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. ἀποκλαδεύω.

Τελειώνω τὸ κλάδευμα, κλαδεύω μέχρι τέλους ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἀποκλαδέψαμε ἀκόμα τ' ἀμπέλια. "Αμα ἀποκλαδέψω τοῖς λεμονεῖς, θά 'ρθω σύννηθ.

ἀποκλάδι τό, "Ηπ. Κρήτ. Κύπρ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σκίαθ. Χίος ἀπουκλάδ' Θράκ. (Αἰν.) κ. ἄ. — ΑΜωραϊτίδ. Διηγ. 3,2 ἀπόκλαδο "Ηπ. 'πόκλαδο "Ηπ. (Δρόβιαν.) 'πόκλαρον Εὐβ. (Στρόπον. κ. ἄ.)

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κ λ α δ ί, παρ' ὁ καὶ κ λ α ρ ί.

1) Τὸ ξυλῶδες μέρος τοῦ κλαδίου τὸ ὑπολειπόμενον μετὰ τὴν βρῶσιν τοῦ θαλλοῦ Εὐβ. (Στρόπον. κ. ἄ.) "Ηπ. (Δρόβιαν.) "Εκουβάλλ'σα τ' ἀπόκλαρα 'ς τοὺ σπῖτ' γιὰ τὸν φοῦρνον Στρόπον. β) "Ο ἀποκοπτόμενος βλαστὸς τῆς ἀμπέλου Θράκ. (Αἰν.) Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σκίαθ. — ΑΜωραϊτίδ. ἔνθ' ἄν.: Κρεμοῦμε τὰ σταφύλια μὲ τ' ἀποκλάδια Λευκ. «Πετώσα τ' ἀποκλάδια... θειαφίζουσα, ἀργολογοῦσα... νὰ μὴ χολεριάσῃ οὐδεμία παραφυλλίς, οὐδεμία κἂν ρῶγα» ΑΜωραϊτίδ. ἔνθ' ἄν. 2) Κλάδος, βλάστημα οἶον θάμνου, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ ποιμένες ἀντὶ τουλπανίου πρὸς διήθησιν τοῦ γάλακτος Χίος. β) Μεταφ. υἱός, ἀπόγονος Κρήτ.: "Ἀσμ.

Ξύπνα τοῦ ἔρωδα παιδί, τοῦ Χάρου ἀποκλάδι

καὶ τῇ νεράιδας γέννημα ποῦ μ' ἔβαλες 'ς τὸν "Ἄδη.

3) Πληθ., συνεκδ. οἱ μεταξοσκώληκες οἱ μετὰ τὴν κλάδωσιν τῶν ἄλλων μεταξοσκωλήκων ἀπομένοντες ἀκόμη ἐπὶ τῆς καλαμωτῆς καὶ ἀνερχόμενοι τελευταῖοι ἐπὶ τῶν κλαδίων Κύπρ.

ἀποκλαδίξω "Ιόνιοι Νῆσ.

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κ λ α δ ί.

"Αποκόπτω, περικόπτω τοὺς ἐξέχοντας κλάδους: Παροιμ. "Αποκλάδιζε, ἂν θῆς νὰ δεματίζῃς (ὅτι ὅπως διὰ δεματίασμα περικόπτονται οἱ ἐξέχοντες κλάδοι, οὕτω πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς συνδιαλλαγῆς ὀφείλει τις νὰ κάμῃ ὑποχωρήσεις τινάς).

ἀποκλαίω σύννηθ. 'ποκλαίω Κάρπ. Κρήτ. Μέσ. ἀποκλαίονμαι Θράκ. ἀποκλαίονμι Λέσβ. 'ποκλαιῶμαι Σύμ. Τὸ ἀρχ. ἀποκλαίω.

1) Παύω νὰ κλαίω σύννηθ.: "Εκλαψε κι ἀπόκλαψε. "Ἀς τον ν' ἀποκλάψῃ πρῶτα κ' ὕστερα συμβούλευέ τον. "Ακόμα δὲν ἀποκλάψαμε τὸν δεῖνα καὶ πάει κ' ἡ κόρη μου (πεθαίνει κ' ἡ κόρη μου) σύννηθ. || Παροιμ. "Οδὲν ἀποκλαίγαν οὔλοι, ἀναδάκρυονεν ἡ γραῖ (ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως καὶ κατόπιν ἐορτῆς ἐνεργοῦντός τι) Κρήτ. "Αφοῦ 'πόκλαψαν οἱ θλιμμένες, ἀναδάκρυωσεν κ' ἡ χήρα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάρπ. Πβ. Λουκιαν. περὶ Συρ. Θεοῦ 6 «ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνται τε καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγιζῶσι τῷ "Αδώνιδι κτλ.»

2) Κλαίω τινὰ ὡς ἀποθανόντα, θεωρῶ τινὰ ἀπολεσθέντα Κρήτ. — Λεξ. Περίδ.: "Απόκλαψέ τον Λεξ. Περίδ. "Η μάννα του τὸν εἶχε 'ποκλαμένο Κρήτ. 3) Μέσ. παραπονοῦμαι Θράκ. Λέσβ. Σύμ.: Γούλον 'ποκλαιέται π-πῶς 'ἐν ἔχει Σύμ.

ἀποκλαμὸς ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀποκλαμὸς Κρήτ. ἀπουκλαμὸς Λέσβ.

"Εκ τοῦ ρ. ἀποκλαίω. Διὰ τὸν τύπ. ἀποκλαμὸς πβ. καημὸς < καίω.

1) Κατάπαυσις τοῦ θρήνου Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

2) Μεμψιμοιρία Λέσβ.

ἀπόκλανον τό, ἀμάρτ. 'πόκλαν-νον Κύπρ.

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κ λ α ν ω.

1) Πορδῆ. Συνών. κ λ α ν ε ἄ, πορδῆ. 2) Μετων. ἀνάξιος λόγου, οὐτιδανός, ὑβριστικῶς: Φύε 'πουδὰ χαμαί, ρε 'πόκλαν-νον!

ἀποκλάνω ἀμάρτ. ἀποκλάν-νω Καλαβρ. (Μπόβ.) Μέσ. ἀποκλάσκομαι Πόντ. (Οἶν.)

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κ λ α ν ω.

1) Κλῶ, θραύω, διακόπτω Καλαβρ. (Μπόβ.) 2) "Ετοιμάζομαι νὰ κλάσω Πόντ. (Οἶν.)

ἀποκλείδωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

"Εκ τοῦ ρ. ἀποκλειδώνω.

Ξεκλείδωμα: Τῇ πόρτας τ' ἀποκλείδωμαν.

ἀποκλειδώνω Πόντ. ("Οφ. Τραπ. Χαλδ.) 'ποκλειδώνω Κύπρ.

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κ λ ε ι δ ῶ ν ω.

1) "Ανοίγω μὲ τὸ κλειδί, ξεκλειδώνω ἔνθ' ἄν.: "Εποκλείδωσα τὴν πόρτα "Οφ. "Εποκλειδῶθεν τ' ὁσπίτ' Τραπ. Συνών. ξ ε κ λ ε ι δ ῶ ν ω. 2) Λύω Κύπρ.: "Ἀσμ.

Μόν' τὸ ζωνάριν ποῦ φορεῖς θέλω νὰ μοῦ χαρίσῃς.

— Παρακαλῶ σε, μάλιστα, εἰντα βαθεῖ μὲ πιάν-νεις;

"Ποκλειδῶσέν το 'πού τὴν κόξαν του, χαμαί τῆς τὸ πετάσ-σει.

3) Μεταφ. ἐπὶ τῶν χειρῶν ἢ ποδῶν, πάσχω ἀγκύλωσιν, πιάνομαι Πόντ. (Χαλδ.): "Επεκλειδῶθαν τὰ δέρε' τ'.

ἀποκλείδωτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'ποκλείδωτα Κύπρ. — ΚΜιχ. Πάθ. ἔρ. 3

"Εκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποκλειδωτος παρὰ τὸ ρ. ἀποκλειδώνω.

"Ανοικτά: Ποίημ.

"Σ τὴν στράταν ποῦ πηγαίν-νασιν ὁμως ἀθ-θυμηθήκαν πῶς 'πού τὴν δικάσιν τὴν πολ-λὴν 'ποκλείδωτα ἀφῆκαν

